

Boldog születésnapot!

2011 január 22. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Biztosan mindenki ismeri az alábbi nótát: Boldog, boldogBoldog születésnapot!Kívánjuk, hogy legyen mégSok ilyen szép napod!

Hogy jön most ez ide? Azonnal válaszolok erre, kedves olvasók!

Ma délel?tt a buszon utaztam. Beismerem, elég régen történt velem hasonló, hiszen hónapok, s?t, lassan évek óta gyalog járok mindenhová, mell?zve a BKV remek, páriját ritkító szolgáltatásait. Ám mostantól nem ez a helyzet,

ismét utazó polgárrá váltam, a gyönyörű városunk szinte kitért előttem, ennek minden járulékaival egyetemben. Szóval, ott tartottam, hogy délelőtt buszoztam.

Hosszú út volt, az emberek igyekeztek úgy elfoglalni magukat, ahogyan tudták; van, aki a jegyzeteibe mélyedve tanult, más zenét hallgatott, egyesek kedélyesen beszélgettek, és persze voltak olyanok is, akik magukba mélyedve, az ablakon kibámulva meredtek a végtelenbe. Jómagam pedig azzal foglaltam el magam, hogy megfigyeltem, mások mivel ütök el az időt. Mindig így csinálom, ilyenkor nagyon elememben vagyok, néhány másodpercnyi megfigyelés után úgy érzem, ismerem az előttem ülő élettörténetét, a mögöttem bambuló lelki gyötrelmeit, tudom, hogy az odébb turbékoló szerelmes párocska tagjai közül ki az, aki megcsalja a másikat. Persze, ezek csupán véletlenszerű képzelgések, amelyek nélkülöznek minden reális alapot (azért néha ott motoszkál a kisördög: mi van, ha tényleg igazam van, és telibe trafálom ezeket?!). Ám ahogy zötykölődtem a buszon, és épp azon gondolkodtam, vajon az előttem ülő idős hölgy tényleg jó szívvel viszi az ölében szorongatott virágot, vagy arra készül, hogy a csokrot valaki fejéhez vágva jól beolvasson az illetőnek, hirtelen azt vettem észre magamon, hogy valami hibádzik, valami nem stimmel. A gondolatmenetem állandóan megszakadt, az elképzelt életutak, amelyek máskor kristálytisztán csillognak előttem, most valahogy nem állnak össze, és egyre idegesebben mocorgok a helyemen. Mi lehet a bibi?

Csupán néhány pillanatig kellett keresgélni, és azonnal megkaptam a választ. Olyan három méterre mögöttem egy olyan hároméves forma gyerek ülhetett az apja ölében, és a bejegyzés elején olvasható dalocskát énekelte. Újra és újra. És újra. És aztán megint újra! És vég nélkül, tízszer, százszor, ezerszer! Nem túl hangosan, nem túlságosan zavaróan, de éppen túl azon az ingerküszöbön, ami elválasztja egymástól a jelentéktelent az idegesítőtől. Olyan 6-8 másodpercnyi szüneteket tartva a szövegek között, ami pont annyi időt engedett számomra, hogy egy pillanatra felcsillant bennem a remény: végre abbahagyja, és megint csend lesz. De nem tette, az istenért, sőt, még a világ összes kincséért sem fejezte volna be a nótát. Az apja bamba mosollyal vette tudomásul, hogy a csemeténél beakadt a lemezjátszó, de ? sem t?nt úgy, mint aki bármiféle lépést tervezgetne a gyötrő zajforrás megszüntetése érdekében.

Na, innentől kezdve hirtelen sokkal izgalmasabb lett az utazás. Hiszen nagyon jól tudtam, hogy ami engem megzavart, az előbb, vagy utóbb másoknak is fel fog t?nni, valamilyen formában. Csupán hátra kellett d?lnöm, és kivárni a pillanatot, amikor a nyugalom kártyavára egy sor dominóhoz hasonlóan elkezd összed?lni, leomlani, összeroskadni. Nem is kellett csalódnom.

Minden utastársam ugyanúgy viselkedett, kivétel nélkül. El?ször ?k is tudatára ébredtek, hogy valami zavarja az étért, de kezdetben még bizonytalanok voltak a forrást illetően. Aztán, kinek gyorsan, kinek lassabban bevillant, hogy az önmagát nótafának tartó gyerek a bajok eredete. A kezdeti reakciónk egy üdvözült mosoly volt a gyermek fel, majd azon nyomban visszatértünk addigi tevékenységükhöz. ?k még nem sejtették azt, aminek én már egy ideje tudatában voltam: hogy ezzel még nincs vége, nincs menekvés, hiszen mindjárt kezdődik újra a gyötrelmem.

A többség, mikor másodsorra hallotta felcsendülni a *Boldog, boldog...* kezdetű versszakot, ismét elvigyorodott, bár a mosolyuk már korántsem volt annyira természetesnek nevezhető. Az élelmesebbek viszont már itt levágták, hogy nagy baj van, és jobban teszik, ha végrehajtanak bizonyos óvintézkedéseket. A harmadik és negyedik alkalomra sokan már fölhajtották a kapucnijukat, a fülükbe húzták a sapkát, mélyebbre ereszkedtek az ülésükben, vagy csak egyszerűen szűrős tekintettel kezdték el mérgetni a kis pacsirtát. Különösebben nem kellett nagy empátia ahhoz, hogy érezzem a diák gondolatait, aki hátra-hátrapillantva azon kezdett morfondírozni, hogy mikor vágja a gyerek fejéhez a támasztékként szolgáló, vastos tankönyvét. Az idős hölgy azon kezdett filozofálni, vajon haragudna-e az illető, ha a neki szánt virágot inkább legy?rné egy dalolászó kölyök torkán, és a bűgő szerelmespár tagjai is hirtelen sokkal érdekesebbnek találták a másikonál azokat a hosszú és súlyos kapaszkodókat, amiket egyetlen csavarhúzó segítségével leszerelhetnek és fegyverként használhatnak az irritáció kiiktatására.

Azért nem állítom, hogy a nagy figyelések közepette engem nem zavart a nóta.

Olykor megeresztettem egy kérést, reménykedő pillantást az apuci felé... *Könyörgöm... fogd már be a száját... legyen elég...!*, de semmi nem segített. Jött, jött és újra jött a *Boldog születésnapot*, megállíthatatlanul, rendületlenül. A tankönyv sem repült, a virágcsokor is maradt az ölbén, a kapaszkodók meg a helyükön.

Az mindenestre biztos, hogy a dal a mai napra teljesen beleégette magát az agyamba. Elvégre hallottam rettentő hamisan és brutálisan eltorzítva, egy oktávval feljebb és kett?vel lejjebb az eredetihez képest, megtanultam, miképp lehet a hosszú ó-t *ououa*-nak ejteni, tapasztaltam, milyen zavaró, amikor valaki éneklés közben nagyon rossz helyen vesz levegőt, és azt is, milyen az, amikor valaki háromszor nyomja végig a nótát egyhuzamban anélkül, hogy lélegezne. Az a kölyök gondoskodott róla, hogy a számot az életben ne akarjam többet hallani, ugyanakkor, amióta leszálltam a buszról, folyton ez jár a fejemben.

Ha tehát, kedves olvasók, a mai napon találkozhatnak valakivel az utcán, aki meglehetősen zaklatottan, karikás, véreres szemekkel, csapzott hajjal, eret vágva épp a *Boldog születésnapot* éneкли, biztosra vehetik, hogy egy

buszon utazott velem. Ha módjukban áll, veregessék meg a vállát, kívánjanak neki részvétet, és ha úgy fest, tényleg nagy baj van, öleljék is meg. De mindennél fontosabb, hogy gondoskodjanak róla, nehogy Halász Judit szembejőjön az illet?vel az utcán! Még a végén rajta vernék le a nótától bezombult emberek azt, amit a dalolászó gyereken szerettek volna!

Sztakó Balázs

Szerző a Flag Polgári M?hely tagja

[Tweet](#)

MAGYAR MENEDÉK KÖNYVESHÁZ
www.magyarmenedek.com

Ajánló